

Cseh Katalin

Kiruccanás

Megígérte, hogy elviszi az állatkertbe,
a közeli kisvárosig másfél óra az út.
Reggel indultak, érkezés után alaposan
szemügyre vették az állatokat, megállapították,
hogy paradicsomi körülmények között élnek,
s halkán megjegyezték, hogy nekünk,
embereknek is ilyen feltétel nélküli odaadással
kellene bízunk a gondviselésben.
Az állatkert melletti kisvendéglőben megebédelték,
sétáltak még félórát a parkerdőben, aztán
autóba ültek. Utazás közben Vivaldi közismert
hedegűversenyét, A négy évszakot hallgatták.
Keveset beszéltek, pedig sok kimondatlan
érzés feszítette belülről mindkettőjüket.
Megérkeztek, ugorj fel hozzám, szólt a fiú kedélyesen.
Nem maradt sokáig, talán tíz percet, kezet mosott,
megivott egy pohár ásványvizet, s máris indult.
Legközelebb hová szeretnél menni? – kérdezte
kíváncsian. Vissza a gyerekkorba.
A tiédbe vagy az enyémbé? – érdeklődött
kissé meglepődve a fiú. Mindkettőnkébe,
mondta rezignáltan az anya, majd lehajtotta
a fejét, mint akit rajtakaptak egy hirtelen
vétekké duzzadt csínytevésen.

Látó, 2025/1.